

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CONAN REED

**SCUTUL
FOCULUI**

TRILOGIA AHKISULUI

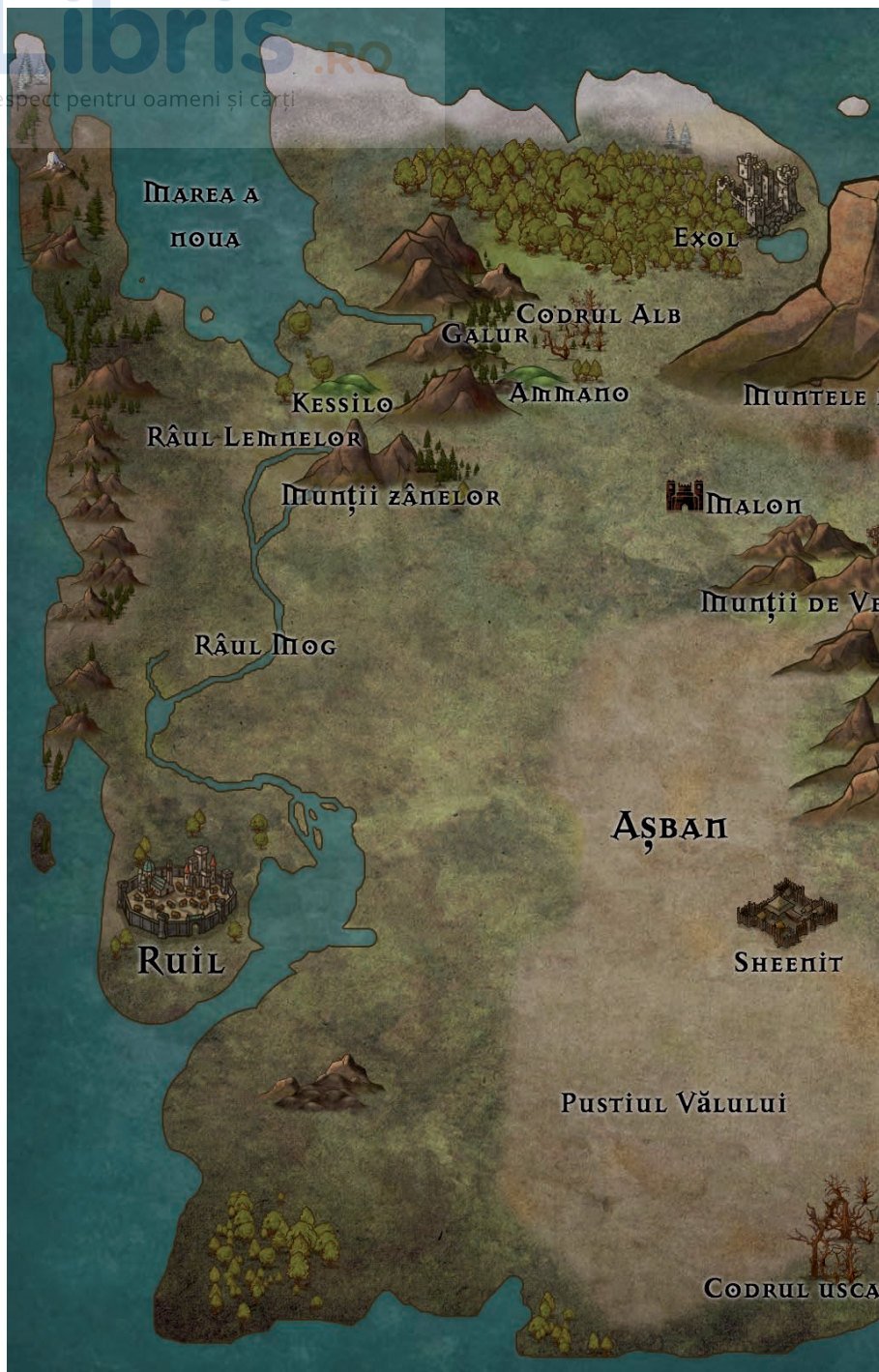
VOLUMUL I

Libris
EDITORIAL

BRAȘOV, 2018

CUPRINS

CAPITOLUL 1. CULORILE REGILOR.....	11
CAPITOLUL 2. TRANSA ADEVĂRULUI.....	35
CAPITOLUL 3. AURUL FOCULUI	53
CAPITOLUL 4. CUIBUL BANDIȚILOR	77
CAPITOLUL 5. DRUMUL URIAȘILOR.....	103
CAPITOLUL 6. PEȘTERA URIAȘILOR.....	121
CAPITOLUL 7. BASMELE CAVALERULUI	139
CAPITOLUL 8. CĂUTAREA DRAGONULUI	165
CAPITOLUL 9. SCUTUL FOCULUI.....	187
CAPITOLUL 10. FURTUNA FLĂCĂRILOR	209

FURTUNII

OMERO

EGHE

ALBUN

PALOMAR

SHOVUI

T

CAPITOLUL

1

CULORILE REGILOR

— Ei bine, dragii mei, zise bunicul Alex, ce poveste vreți să vă zic astăzi? Vreți să o auziți pe cea cu uriașii, pe cea din pădure sau să vă povestesc mai departe despre calul vorbitor?

— Nu, nu, strigară cei doi nepoți, povestește-ne despre ahkis!

— Sunteți siguri?, zâmbi bunicul. Povestea despre codrul fermecat este deosebită...

— Nu, nu, tataie, se rugară băieții, noi vrem să o auzim pe cea cu ahkisul.

— De acord, se dădu bătut bunicul. Dar să știți că este destul de lungă, nu o vom putea termina într-o singură seară. Și de unde vreți să încep?

Darian, cel mai mare dintre băieți, strigă: „De la stejar!”.

— Da, chiar de la începutul cu stejarul, când ai călătorit prima dată, tataie!, zise și Maxi.

— Da, stejarul, repetă dus pe gânduri bătrânul, stejarul.

Știți voi, în grădină a fost odată un ditamai copacul. Chiar acolo unde e banca astăzi; pe atunci banca era rezemată de acel stejar. Uneori mă așez pe bancă și mă gândesc la acel copac bătrân și îmi aduc aminte cum vântul îi șuiera ușor prin frunziș. Închid ochii și îmi imaginez că el încă se află acolo. Și îmi amintesc ziua în care stejarul a fost tăiat; ziua când a început totul.

A fost odată, ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti, a fost într-o vreme pe când copiii erau cuminiți și părinții lor le ziceau încă povești, a fost odată un băiat pe nume Alex. Și băiatul acela eram eu.

— Prezintă-te frumos, bunicule!, strigă Maxi. Cu numele tău de magician!

Bunicul Alex privi visător într-un colț de odaie. Apoi ochii îi străluciră, de parcă și-ar fi amintit ceva de mult uitat. Își îndreptă spatele și începu a vorbi cu un glas schimbat, ferm:

— Eu sunt Alex Tah Rupert, vrăjitor al Primului Tah, al întâiului grad, al primei trepte, prieten al Dragonilor Oglindă, salvatorul massilor, Scutul Focului, ocrotitorul Copacului Tată, făurarul inelelor ahkisului și comandantul Gărzii Albe de Onoare.

M-am născut în 1959 în Ollney, Illinois. Ahkisul meu l-am primit pe Bathan de la legendarul Dush Tah Bashir, în timpul celui de-al treilea Război al Culoilor. Fără el, nu aș mai fi astăzi aici.

Aceasta este povestea unui băiat de școală primară, care a fost inițiat departe de casă în tainele magiei, pribeag într-o lume străină.

Aceasta este povestea mea.

Nu eram cu mult mai mare decât voi atunci când am găsit brățara dragonului. Doar ce începuse vacanța de vară, și deja mi se făcuse dor de colegii mei de școală, care plecaseră mai toți cu familiile lor din oraș. Joaca este de departe cel mai important lucru din lume în universul unui băiat de opt ani, iar vacanța fără prieteni e ca pomul fără rod.

În acea dimineață ieșisem în grădina casei noastre, curios să văd groapa în care până în seara dinainte se înălțase bătrânul copac, un stejar noduros. Tata hotărâse să fie tăiat stejarul, pentru că se uscuse.

Degeaba am protestat. Tatăl meu, străbunicul vostru, a fost un om care lua decizii definitive: „Copacul e găunos și uscat. Trebuie tăiat, pentru că nici măcar umbră nu mai face cum trebuie”.

Drept care tractoristul a dezrădăcinat stejarul în doi timpi și trei mișcări și l-a luat, de parcă nici n-ar fi fost vreodată la noi în grădină. Tatăl meu mi-a permis să păstrez o ghindă drept amintire, spre a o planta într-o zi. Speram să văd într-o bună zi din nou un stejar legănându-și falnic ramurile la fereastra mea, în întreaga sa splendoare.

Așa că, în dimineața cu pricina ieșisem să caut o ghindă pe lângă groapa lăsată de stejar. Am găsit una în cele din urmă și am învelit-o cu grijă într-o batistă, sperând să găsesc mai târziu, împreună cu tata, un loc

potrivit pentru a o sădi. Deși, după mine, singurul loc potrivit era tot acolo unde fusese stejarul bătrân.

Atunci am văzut acel lucru minunat și unic care urma să-mi schimbe viața pentru totdeauna. Bolovanii, pietrele, resturile de rădăcini nu-i puteau ascunde strălucirea. Ceva auriu sclipea în soarele dimineții!

M-am aplecat cu entuziasm și mi-am admirat descoperirea. Era o brățară deosebit de frumoasă, parcă ruptă dintr-un basm! Am ridicat-o cu grijă pentru a o vedea mai bine în lumina soarelui.

Strălucea orbitor, și ce mai strălucea! Mă credeți sau nu, stăteam în groapa mare din mijlocul grădinii, ținând în mâna mea o brățară grea, de aur!

Era spiralată, în forma unui dragon, și putea fi purtată ca o brasardă pe antebraț. Am șters-o cu grijă de pământ și am privit-o cu atenție.

Brățara era formată dintr-o bandă groasă de aur, răsucită în spirală, neașteptat de flexibilă. Cele 3-4 spire puteau fi comprimate ca un arc pentru a forma un inel gros, făcând astfel din brasarda ce poate fi pusă pe braț o brățară de pus la încheietura mâinii. Capul dragonului servea prin forma sa drept clemă, astfel încât brățara comprimată putea fi ascunsă cu ușurință în buzunar.

Să fi aparținut oare această brățară pe vremuri unei nobile domnițe? Să fiu sincer, nu-mi puteam imagina așa ceva, pentru că dragonul îi dădea un aer destul de fioros. Nu era elegantă ca o bijuterie fină, ci arăta mai degrabă ca una ce ar putea fi purtată de un războinic sau de un erou. Arăta aproape ca o armă.

Două mici rubine străluceau în soarele dimineții ca doi ochi sfredelitori, poziționați peste gura rânjită a dragonului ce-și arăta colții. Sub capul dragonului, aripile sale strânse se răsuceau și se pierdeau artistic în patru spine, începând de la gâtul solzos.

Gravuri bizare decorau brățara până la capătul subțire al cozii solzoase. Am văzut mai întâi doi soldați. Uitându-mă mai bine, am observat că, de fapt, gravurile aurite se mișcau.

Cum putea fi posibil? Există vreo bijuterie, oare, pe care figurile gravate se pot mișca? Am atins cu degetul cei doi soldați și am simțit într-adevăr mișcare.

Soldații păreau să prindă viață, mergând pe loc. În stânga lor era un mic simbol în formă de spadă, încadrat în aurul brățării. Când mi-am mutat privirea spre el, soldații s-au oprit, însă spada a început să se învâртеască repede, mânăuită parcă de un braț nevăzut. Urma figura unui dragon. Privindu-l, spada a încremenit, dar simbolul dragonului a prins viață și i-a apărut un nor în fața botului. Oare reprezenta foc?

Ultimul simbol gravat pe brățară era cel al unui cavaler îmbrăcat în armură stând pe o scenă și dând din mâini. Am căutat simbolul precedent, ca să văd dacă dragonul încă se mișca, dar... dispăruse. În locul lui era un castel cu steagurile fluturând. Nici urmă de dragon... poate mă înșelasem?

Am răsucit spirala înapoi căutând figurile văzute mai devreme, dar nu am recunoscut nici una dintre gravuri, toate erau complet noi pentru mine. Apăruse

un copac fără frunze, cu câteva ramuri, urmat de un simbol asemănător unui foc de tabără.

Stăteam pe marginea gropii, întrebându-mă ce puteau oare să însemne toate acestea. Cum puteau să încapă atâtea imagini pe o brățară? Poate răsucind în sens invers brățara aș fi făcut să reapară figurile. Un grup de soldați. Un fulger. Nu, nici asta nu era soluția... în orice direcție roteam brățara, apăreau mereu simboluri noi: păsări care dădeau roată deasupra unor tufișuri, urmate de o cascadă... Numai scene noi.

Cu siguranță, acesta era cel mai neobișnuit obiect pe care îl văzusem vreodată. O enigmă! Era cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla într-o dimineață plictisitoare de vacanță, mi-am zis zâmbind. Oare cum fusese făcută și ce însemnau simbolurile ei?

M-am uitat în interiorul brățării, la burta solzoasă a dragonului. Nu era nimic deosebit acolo; nu avea simboluri.

Oare mi se potrivea? În ceea ce privea mărimea ei, nu părea să fie vreo problemă. Circumferința era suficient de mare, probabil gândită pentru un adult. Trebuia pusă începând de la coadă, unde deschizătura era mai lată, astfel încât capul lunguiet al dragonului să fie orientat către dosul palmei.

„Sunt primul care poartă această brățară dragon după cine știe cât timp! Precis mă voi simți exact la fel ca regele sau ca eroul căruia îi aparținuse pe vremuri”, mi-am zis și mi-am strecurat mâna în interiorul brățării.

Zvârr!! Dragonul auriu s-a încolăcit deodată în jurul brațului meu, strălucind în toate culorile curcubeului. Orbit, mi-am dus mâna la ochi. Și, începând cu acel moment, vacanța mea de vară a devenit cea mai interesantă vacanță a vieții mele.

M-am trezit deodată în cu totul altă parte. Nu mai eram în grădina casei mele. De fapt, nu mai eram într-o grădină!

Stăteam pe un acoperiș din țiglă în mijlocul unei mulțimi de case. Nu puteam recunoaște niciuna dintre aceste clădiri. Șocul trecerii aproape că m-a făcut să cad; mi-am restabilit cu greu echilibrul și m-am uitat în jur.

Casele erau mici, cu acoperișuri prăfuite și turtite. În depărtare, în stânga mea am văzut ziduri înalte, ca acelea ale unui bastion. În spatele crenelurilor bastionului se înălțau zidurile albe ale unui castel ca din poveste, cu turnulețe rotunde și multe flamuri fluturând în vânt; zidurile din fața sa erau înnegrite inegal, începând de jos și până aproape de jumătate. Partea de sus era albă. Arătau ca și cum cineva începuse să vopsească zidurile albe cu vopsea neagră, treaba fiind încă neterminată.

Aerul dulceag mirosea a lemn ars și a fructe răskoapte. Lumina era neobișnuit de puternică pentru ochii mei și puțin mai roșiatică decât eram obișnuit. Mi-am dat seama și de ce: pe cer străluceau doi sori, unul mare, gălbui și un altul, micuț și roșiatic, jumătate cât luna noastră. Doi sori! Sigur nu mai eram în grădina mea!

Inima îmi bătea nebunește – voiam doar să mă întorc acasă. Brățara dragon m-a adus aici – tot ea trebuia să mă ducă și înapoi. Am ridicat brațul stâng și mi-am dat seama că purtam o cămașă maronie zdrențuită. Mi-am ridicat mâneca – brațul meu era neobișnuit de bronzat. Și avea o mică cicatrice de care nu îmi aminteam.

Brățara dragon strălucea în soare. Măinile mele arătau ciudat. Acestea nu erau palmele mele, așa cum le cunoșteam eu. Erau mai rotunde și ceva mai mari. Eram prins într-un corp străin, într-o lume stranie! Mi-am tras rapid brățara de pe mână.

Un vârtej m-a tras înapoi printr-un văl de culori amețitoare... un clipit... și stăteam iarăși în grădina mea, cu brățara dragon pe mână, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Soarele strălucea din nou familiar ridicându-se în lumina dimineții – exact așa cum îl lăsasem în urmă cu câteva clipe.

Doar inima mea zvâcnind de emoție și căldura brățării de pe mână încă aminteam de ultimul minut petrecut într-o lume străină.

— Alex, a strigat mama din casă, de ce nu răspunzi când te chem? Totul bine?

— Da, mamă, totul e în regulă!

Am dat jos brățara grăbit și am răsucit-o până s-a închis cu un sunet sec. Am ascuns spirala turtită în buzunar și am intrat în casă. Trebuia să aflu ce era chestia asta minunată, înainte de a o arăta cuiva.

M-am retras în camera mea cât de repede am putut. Am încuiat ușa, m-am ghemuit în pat și am pus spirala

din nou pe braț. S-a aprins iar, strălucind în culorile curcubeului. Tranziția către cealaltă lume a părut mai rapidă de această dată...

Am nimerit în plină goană pe acoperișuri de țiglă, sub cei doi sori neobișnuiți. M-am oprit brusc, încercând să-mi țin echilibrul. Inerția aproape m-a trântit de coșul din cărămidă de pe acoperișul casei pe care fugeam.

— Stai, tâlhare! În numele Regelui Negru Semu, stai locului pe dată!

M-am întors în grabă și am văzut doi oameni îmbrăcați în armuri negre. Coifurile negre le acopereau fața și obrajii în forma unei semiluni coborând până sub bărbie.

Cel care strigase își agita spada neagră în direcția mea. Tovarășul său îndreptă și el arcul spre mine.

— Stai locului, tâlhar mârșav!

Să stau sau să fug? Mai bine o șterg de aici, mi-am zis, și am rupt-o la fugă. Fugă e prea puțin spus; parcă zburam peste acoperișurile plate, sărind peste micile obstacole și folosindu-le pe cele mai mari pentru a schimba direcția.

Nu era necesar să mă întorc ca să știu cât de aproape erau urmăritorii mei. Amândoi se auzeau fugind în urma mea. Armura lor zdrăngănea teribil și nu puteam decât să sper că îi împiedica destul, cât să nu mă ajungă. O săgeată a zbârnâit pe la urechea mea, semn că nu trebuiau să mă prindă ca să îmi facă rău.

Dar nu frica îmi dădea aripi. Noul meu corp era grozav! Mă mișcam cu ajutorul lui cu atâta dexteritate,